

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

13 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Rusanovschi Radu în numele inculpatului Chirilov Ion, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2019 și a sentinței Judecătoriei Chișinău /sediul Buiucani/ din 11 octombrie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Chirilov Ion Xxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în mun. xxxx, str. xxxxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 05.10.2016 – 11.10.2019 (prima instanță);
2. 31.10.2019 – 17.12.2019 (instanța de apel);
3. 26.02.2020 – 13.05.2020 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău /sediul Buiucani/ din 11 octombrie 2019, procesul penal de învinuire a lui Chirilov Ion de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, s-a încetat în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

S-a admis parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Lîsenko Igor.

S-a încasat de la Chirilov Ion în folosul părții vătămate Lîsenko Igor suma de 30 000 lei cu titlu de prejudiciu moral;

S-a încasat de la Chirilov Ion în beneficiul statului cheltuielile de judecată pentru efectuarea expertizelor judiciare în sumă de 1401 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, la 07.03.2014 ora 19:10 minute, Chirilov Ion aflându-se la volanul autoturismului de model "Lexus IS 250" cu numere de înmatriculare xxxxxx, se deplasa în mun. Chișinău pe str. Doina din direcția str. Putnei spre str. Podgoreni. În timpul deplasării, ajungând în apropierea imobilului nr. 16 de pe str. Doina, mun. Chișinău, conducătorul auto Chirilov Ion n-a manifestat atenție sporită la trafic, n-a ținut permanent seama de împrejurări, n-a luat în considerație starea de lucruri în traficul rutier ce reflectă

gradul de protecție a participanților la el împotriva accidentelor și consecințelor acestora, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, prin ce a încălcat prevederile art. 2 din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13.05.2009, conform căroră „în Republica Moldova vehiculele se conduc pe partea dreaptă a carosabilului în sensul circulației...”, cerințele art. 3 R.C.R. potrivit căroră „ Participanții la trafic sunt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, condițiile tehnice ale prezentului Regulament și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sunt provocate de circumstanțe iminente”, cerințele art. 4 din R.C.R. potrivit căroră „Orice participant la trafic care respectă prezentul Regulament este în drept să conteze pe faptul că și ceilalți participanți la trafic execută cerințele acestuia”, cerințele art. 45 alin. (1) R.C.R., potrivit căroră "Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar fi permis să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) condițiile rutiere „ și cerințele art. 22 alin. (4) din Legea nr. 131-XVI privind siguranța traficului rutier, potrivit căruia participanții la trafic sunt obligați să manifeste un comportament care să asigure fluenta și siguranța traficului, să nu pericliteze siguranța unor alți participanți la trafic” și prin urmare, ieșind pe banda de circulație cu sens opus, s-a tamponat cu autovehiculul de model „Mercedes C180” cu n/î xxxxxx, condus de cet. Lîsenco Igor care se deplasa regulamentar din sens opus. În rezultatul accidentului de circulație, automobilele menționate au fost deteriorate considerabil, iar cet. Lîsenco Igor i-au fost cauzate vătămări corporale medii, manifestate prin fractura ambelor maleole cu deplasare, interarticular, edem moderat la nivelul gambei drept, confirmat prin raportul de expertiză medico- legală nr. 1076 /D din 22.05.2014.

Astfel, acțiunile lui Chirilov Ion au fost încadrate în baza art. 264 alin. (1) Cod penal – *„încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale”*.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apeluri de către avocatul Rusanovschi Radu în numele inculpatului Chirilov Ion, solicitând casarea sentinței, pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat, invocând că probele referitor la vina lui Chirilov Ion sunt incerte și contradictorii, neconcordanța acestora cu starea de fapt constatată de instanță, iar probele formulate de experți (concluzii a experților) se contrazic cu declarațiile martorilor astfel legătura de cauzalitate între fractura piciorului și accidentul rutier nu a fost demonstrată, probele examinate în

cadrul cercetării judecătorești, sunt unele indirecte, care nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2019, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței.

4.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a conchis că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul Chirilov Ion a săvârșit infracțiunea pentru care a fost condamnat, aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a indicat că, declarațiile inculpatului Chirilov Ion privind nevinovăția sa în comiterea faptei penale incriminate prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, se combat prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată și anume prin declarațiile părții vătămate și martorului, precum și probele scrise cercetate în ședința de judecată. Aceste probe coroborează între ele și demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate se confirmă prin cumulul de probe cercetate, enumerate mai sus, care coroborează între ele și careva divergențe între declarațiile părții vătămate, martorului și probele scrise care ar trezi dubii, nu sunt reținute.

Prin urmare, instanța de apel a considerat nefondat argumentul apărării precum că inculpatul nu a recunoscut vinovăția în comiterea faptei prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal la nici o etapă a procesului penal, motiv pentru care urmează a fi achitat, or, nerecunoașterea vinovăției este un drept al inculpatului, însă nu o circumstanță ce determină soluția de achitare a acestuia.

În continuare, instanța de apel a mai indicat că, apreciază critic declarațiile martorilor Ctoianț Eduard și Solomon Veaceslav, care au indicat că partea vătămată și-a cauzat traume după accidentul rutier când s-a împiedicat și a căzut într-un șanț de scurgere a apelor, menționând că acestea sunt combătute prin probele obiective: rapoartele de expertiză și declarațiile expertului, cu atât mai mult că martorul Ctoianț Eduard a indicat în ședința de judecată în prima instanță că se cunoștea cu inculpatul până a avea loc accidentul rutier, așa cum procura de la el materiale de construcție, iar martorul Gîncul Serghei nu a văzut personal ca partea vătămată să-și fractureze piciorul într-un șanț, indicând la acest fapt din spusele altei persoane. Martorul Șoimu Sergiu momentul producerii accidentului și cauzării leziunilor nu a văzut.

La fel, instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului privind versiunea proprie a accidentului, înaintată în scopul eschivării de răspundere penală, aceasta fiind combătută prin probele administrate la dosar, instanța de apel reținând că traumele provocate părții vătămate, mai simplu vorbind - fracturile gambelor

picioarelor - sunt în coroborare cu deteriorările automobilelor cauzate în urma accidentului, anume deteriorarea podelei caroseriei la nivelul localizării pedalelor de control, însăși pedalele deplasate în rezultatul deformării podelei caroseriei), adică traumele de la picioare corespund cu distrugerea podelei mașinii la nivelul pedalelor unde se aflau picioarele părții vătămate, pe când versiunea inculpatului că partea vătămată a ieșit nevătămată din accident și se plimba împrejurul mașinii când a căzut într-un gură de canalizare, indicată de inculpat pe fotografii (f.d.163-168 vol.1) - instanța de apel a apreciat-o ca nefondată, deoarece fracturile interarticulare ale ambelor maleole pe dreapta, cu deplasare și edem moderat, nu corespund adâncimii și diametrului gurii de canalizare, or, dacă partea vătămată cădea într-o astfel de gură de canalizare, toți martorii aveau să indice că mai mulți oameni au pus umărul pentru a scoate un om din această fântână și leziunile corporale evident nu aveau să fie atât de localizate și specifice.

Astfel, instanța de apel a statuat că vinovăția inculpatului se confirmă prin: - declarațiile expertului Vicol Aurel și rapoartele de expertiză medico-legală nr. 1076/D, raportul de expertiză auto - tehnică nr. 7257 din 08 octombrie 2014 și raportul de expertiză judiciară nr. 898 CNEJ și nr. 49 CML din 16 septembrie 2016, care coroborează cu procesul - verbal de cercetare la fața locului, schița accidentului rutier, planșa fotografică și declarațiile părții vătămate.

5. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Rusanovschi Radu în numele inculpatului Chirilov Ion, fără a indica vreun temei pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prin care a solicitat, casarea deciziei și a sentinței, pronunțarea unei decizii prin care inculpatul să fie achitat, invocând:

- vătămarile corporale suferite de partea vătămată au fost obținute ulterior producerii accidentului rutier, fapt ce se confirmă prin declarațiile martorilor Ctoianț Eduard, Gâncul Serghei, Solomon Veaceslav;

- toți martorii au indicat că partea vătămată nu a avut careva fracturi și se deplasa în preajma automobilului, astfel, instanța urma să răspundă la această invocare de neconcordanță a afirmațiilor dintre cele incriminate recurentului și martorii care au vorbit contrariul;

- expertul Vicol Aurel a afirmat că persoana care are astfel de traumatisme care se pretind a fi obținute ca rezultat al accidentului rutier de către partea vătămată nu poate să nu cunoască de existența acestora și să se deplaseze de sine stătător;

- procurorul a renunțat la audierea martorilor – colaboratorilor ai Serviciului de Urgență(echipajul ambulanței) care fiind audiați în cadrul anchetei au comunicat că cet. Lîsenko Igor a refuzat de acordarea ajutorului medical iar ulterior a căzut în groapa de lângă carosabil unde a și obținut fractura piciorului.

6. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, prin care a manifestat dezacordul cu recursul

înaintat, a solicitat declararea recursului inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat, motivând prin faptul că instanțele inferioare just au constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și corespunzător au încadrat acțiunile inculpatului.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Lecturând textul recursului, Colegiul penal constată că, recurentul își exprimă dezacordul cu faptul că inculpatul a fost recunoscut vinovat, astfel instanța de recurs ordinar supune verificării decizia instanței de apel și prin prisma erorii de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci când: *hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, Colegiul penal reține că motivul – temeiul de recurs invocat de recurent nu se confirmă în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că „*hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*” și motivele în susținerea acestui temei, Colegiul penal a conchis că nu pot fi acceptate, or, aceste motive au fost obiect de dispută atât în cadrul primei instanțe cât și în cadrul instanței de apel, asupra căroră s-au formulat și s-au punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului în sentința adoptată (f.d. 142 – 147 v. II) și în decizia adoptată (f.d. 174 – 181 v. II), pe care Colegiul penal le însușește, ce este conform practicii CtEDO cauza Albert vs. România din 16.02.2010.

Instanța de recurs, apreciază critic argumentul recurentului precum că concluziile instanțelor sunt bazate pe presupuneri și idei preconcepute asupra vinovăției ultimului, în acest sens, Colegiul penal indică că este un argument

declarativ, or, instanța de apel reținând circumstanțele de fapt ale cauzei și-a motivat concluzia prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Colegiul penal statuează că, susține concluziile instanței de apel precum că, „declarațiile martorilor Ctoianț Eduard și Solomon Veaceslav, care au indicat că partea vătămată și-a cauzat traume după accidentul rutier când s-a împiedicat și a căzut într-un șanț de scurgere a apelor– instanța le apreciază critic, acestea fiind combătute prin probele obiective: rapoartele de expertiză și declarațiile expertului, cu atât mai mult că martorul Ctoianț Eduard a indicat în ședința de judecată că se cunoștea cu inculpatul pînă a avea loc accidentul rutier, așa cum procura de la el materiale de construcție, iar martorul Gîncul Serghei nu a văzut personal ca partea vătămată să-și fractureze piciorul într-un șanț, indicînd la acest fapt din spusele altei persoane.

Martorul Șoimu Sergiu momentul producerii accidentului și cauzării leziunilor nu a văzut.

Declarațiile inculpatului privind versiunea proprie a accidentului instanța o apreciază critic, înaintată în scopul eschivării de răspundere penală, aceasta fiind combătută prin probele menționate supra, instanța reținînd că traumele provocate părții vătămate, mai simplu vorbind - fracturile gambelor picioarelor - sunt în coroborare cu deteriorările automobilelor cauzate în urma accidentului, anume deteriorarea podelei caroseriei la nivelul localizării pedalelor de control, însăși pedalele deplasate în rezultatul deformării podelei caroseriei). Adică traumele de la picioare corespund cu distrugerea podelei mașinii la nivelul pedalelor unde se aflau picioarele părții vătămate. Pe cînd versiunea inculpatului că partea vătămată a ieșit nevătămată din accident și se plimba împrejurul mașinii cînd a căzut într-o gură de canalizare, indicată de inculpat pe fotografii (f.d.163-168 Vol.1) – instanța o apreciază ca nefondată, deoarece fracturile intraarticulare ale ambelor maleole pe dreapta, cu deplasare și edem moderat, nu corespund adîncimii și diametrului gurii de canalizare, instanța reținînd că dacă partea vătămată cădea într-o astfel de gură de canalizare, toți martorii aveau să indice că mai mulți oameni au pus umărul pentru a scoate un om din această fîntînă și leziunile corporale evident nu aveau să fie atât de localizate și specifice.”

Mai mult, Colegiu penal ține să mai indice că, conform primelor declarații(f.d. 21 v.I) a inculpatului la OUP, acesta nu a declarat nimic despre faptul că partea vătămată a căzut călcînd într-o gaură de canalizare,

8. Astfel, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în

pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

9. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Rusanovschi Radu în numele inculpatului Chirilov Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Chirilov Ion Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **27 iunie 2020**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie